

цілеспрямованих змін, необхідна певна послідовність їх здійснення. Яка і утворює чітку черговість управлінських дій:

- 1) допроектний – вивчення та аналіз об'єкта, що потребує змін;
- 2) розробка власне проекту – визначення мети, ідей, заходів, строків реалізації, критеріїв змін, вивчення механізмів ефективності, матеріально-технічного та фінансового забезпечення;
- 3) планування – поетапний план роботи: місячний, семестровий, річний план;
- 4) моніторинг якості реалізації проекту – вивчення поточних результатів проекту.
- 5) постпроектний (заключний) – спрямований на поширення набутого інноваційного досвіду й прогнозування.

Процес управління освітніми проектами буде відбуватися успішно за умов доброї координації всіх ланок системи управління, володіння новітніми технологіями у галузі освіти та менеджменту, підготовленості керівників проектів, налагодженню інформаційного забезпечення.

Отже, освітній проект може розглядатися як засіб підвищення якості освіти та розвитку професійно-інноваційної діяльності педагогічних працівників.

Література

1. Управление проектами. Российский опыт/ С.Н. Анисимов, Е.В. Анисимова.– СПб.: Вектор, 2006.– 240 с.
2. Освітній менеджмент. Навч.-метод. посібн. для слухачів дистанц. форми підвищення кваліфікації / Упор. С.В. Королюк. Полтава:«АСМІ», 2007.– 186 с.

ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ВИМОГ ДО СУЧАСНОГО КЕРІВНИКА

Інзик В.А. (Полтава)

Вимоги для сучасного керівника настільки високі, що часом постає питання: «Чи може людина відповідати скільком вимогам?». Суспільство диктує свої вимоги, часом жорсткі, проте вони відображають актуальні запити щодо діяльності в управлінській сфері.

Насамперед, керівник повинен бути професіоналом у своїй праці, уважним до своїх підлеглих, турбуватися про робочу обстановку в колективі. Та чи є це пріоритетом для сучасного управлінця? Існують певні діяльнісні ідеали, до яких прагне людство. Але з часом вони істотно видозмінюються, більше того, на набувають подекуди мало прийнятних форм. Мова йде і про подвійний підхід: вимоги, які ставить до своєї праці сам управлінець, можуть істотно різнитися з тим, що очікують від нього підлегли, а також вище керівництво.

Отже, розглядаючи проблему формування актуальної системи вимог до керівника, зауважуємо наступні параметри її змісту.

Власне діяльнісні. Базуються на посадових вимогах і передбачають насамперед готовність до забезпечення результативності очолюваного закладу, підрозділу.

Корпоративні. Визначаються потребою підлеглих у сприятливому діяльнісному середовищі, де б вони не зазнавали психоемоційних травм, були забезпечені всім необхідним для продуктивної професійної діяльності,

почувалися членами дружного колективу, що функціонує на засадах взаєморозуміння та взаємодопомоги як по горизонталі, так і по вертикалі. Рядові працівники хочуть, щоб їх розуміли і поважали не лише як виконавців виробничих завдань, але й як звичайних людей, якими вони є від природи. Тому проблема розуміння свого колективу є важливою ланкою професійного становлення керівника. Сучасний керівник повинен бути не лише начальником для своїх підлеглих, а й тою людиною, хто підтримає і допоможе в проблемних ситуаціях життя. Якщо є такі відносини між підлеглими та керівником, то можемо з легкістю сказати, що вони вийшли на вищий рівень праці, тобто на рівень співпраці. а важливий аспект його діяльності досяг довершеності.

Особистісні. Управлінець повинен отримувати задоволення від результатів своєї праці, самоактуалізуватися в ній. Керівник повинен прагнути ставати дедалі кращим, але при цьому не втрачати себе і свого «Я». Робота керівника викликає значну психоемоційну напругу, і навчити його бути стриманим та водночас не виснажувати надміру свою нервову систему є важливим завданням професійної підготовки менеджера.

Ми живемо у демократичному світі, в якому погляди на управління вже пройшли шлях від тоталітарних до демократичних засад, від наказів та розпоряджень до продуктивної співпраці. І сучасний менеджер не може не враховувати нових суспільних запитів, що накладають істотний відбиток на формування системи вимог до його професійних якостей.

КОРПОРАТИВНА КУЛЬТУРА ЯК ЧИННИК УСПІШНОСТІ ОСВІТЬОГО ЗАКЛАДУ

Кияшко В.В., Зуб О.В. (Полтава)

Як адаптувати можливості школи до потреб сучасності? Що має стати інтергративним началом у роботі педагогічного колективу, у навчально-виховних взаєминах? Це питання, які неминуче непокоять творчого вчителя, менеджера освітнього процесу, стали предметом розгляду багатьох вітчизняних теоретиків і практиків у педагогічній галузі.

«Головне – це дух школи, формування її самоцінності, своїх традицій, своєї мікрокультури», – стверджує кандидат педагогічних наук, директор успішного навчального закладу – Українського колежу ім. В.О. Сухомлинського м. Києва В.Хайруліна [3, с.58]. Погоджуючись із нею, вважаємо, що проблема внутрішньої «мікрокультури» освітнього закладу стосується формування явища, відомого в менеджменті як корпоративна культура.

Це явище як предмет розгляду є відносно новим для вітчизняного менеджменту, хоча саме воно існувало завжди і відіграло вагомий роль у функціонуванні кожної організації, в значній мірі зумовлюючи її ефективність.

Теорія менеджменту визначає джерелами формування корпоративної культури систему особистих цінностей і індивідуально-своєрідних способів їхньої реалізації; способи, форми й структури організації діяльності, які об'єктивно втілюють певні цінності, у тому числі й особисті цінності керівників установи, закладу, підприємства; уявлення про оптимальну й припустиму модель поведінки члена колективу, які відбивають систему внутрішньогрупових цінностей [1, с. 90]. В умовах освітнього закладу дані цінності потребують чіткого визначення. Зокрема, до них сьогодні доречно